

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Doar moartea nu demisionează!

Cezar A. Mihalache

În mod real, această demisie era de multă vreme trecută în cadența ceardașului de interese. Pentru că UDMR-ul a ajuns într-un punct mort al posibilităților de a-și impune pretențiile, al impertinențelor de a cere „negocieri” pentru a-și vedea împlinite scopurile.

De aceea, dintr-un anumit punct de vedere, demisia lui Cseke Attila trebuie văzută ca o consecință, nu a nemulțumirilor personale ale ministrului față de felul în care (nu) a fost consultat la rectificarea de buget și la redistribuirea unor fonduri (argument pueril, pentru că, dacă într-adevăr avea frustrări de acest gen, putea ridica mâna școlărește în ședințele de guvern până era și el luat în seamă), ci, mai degrabă, ca o nemulțumire a UDMR-ului față de tergiversarea Legii privind statutul minorităților. Și nu numai. În fapt, suntem în fașa unei demisii servite de UDMR pe post de avertisment. Un mesaj dat prin sacrificarea singurului personaj de care UDMR se putea lipsi pentru un asemenea scop „caritabil”: personajul cel mai nepopular dintre ministrii pe care îi are acum în guvern. Or, „dezlipirea” lui Cseke Attila de guvernare (atenție, nu a UDMR-ului!) era necesară formațiunii maghiare pentru ca aceasta să poată reintra în cărțile de negociatori din culise. Acolo unde PDL pare a fi făcut front comun doar în jurul intereselor ministerelor lui Elena Udrea.

Acum, prin eliberarea portofoliului de la Sănătate, UDMR a creat un cap de pod

pentru readucerea în discuție a pretențiilor sale, pentru reintrarea în cercul decizional democrat-liberal-băsescian.

În plus, mai suntem în fața unei chestiuni „tehnice” pe care nu o putem ignora. UDMR s-a lipit, din lăcomia de a avea cât mai multe funcții din stat în zona sa de control, de orice minister. Inclusiv de cel al Sănătății care, la vremea împărțirii „bucatelor”, părea într-adevăr o fleică zemoasă. Problema este că, pe acest segment cel puțin, formațiunea maghiară a cam luat plasă. Pentru că banii, buni de întorși în parte, prin felurite contracte, către partid, se găseau, nu la Min-

ister, ci la Casa de asigurări de Sănătate, controlată, evident, de PDL. De aici și meciurile de ping-pong peste capul bolnavilor dintre cele două instituții, de la plata facturilor pentru medicamente și lista „compensatorilor” până la decontarea serviciilor medicale, toate acestea constituindu-se într-un continuu război de uzură prezentat la început „verificări a solidității coaliției”, dar ajuns astăzi la un punct maxim de degenerare.

Pe de altă parte, este posibil ca, în segmentul de negocieri dintre anumiți capi ai UDMR (mai puțin actual președinte al formațiunii!) și Cotroceni, formațiunea maghiară să fi lăsat în mod intenționat o ușă deschisă, premierul putând prelua temporar și portofoliul Sănătății

pentru a asigura exact finalul de „reformă” dorit de Traian Băsescu în acest domeniu. În fond, modelul a fost deja verificat, ori de câte ori a fost nevoie de urgentarea unei „reformă” dintr-un anumit sector, pentru a răspunde nerăbdării președintelui, ivindu-se o demisie bruscă, urmată de preluarea portofoliului ca minister interimar de către argatul de la Palatul Victoria. Toate aceste variante sunt posibile într-o politică bolnavă. Un lucru este însă cert. Demisia lui Cseke Attila, cel puțin în varianta prezentată de el, ca „demisie de onoare”, este de o falsitate ce ne sfidează fățiș inteligența. Căci, acest ministru impertinent nu a plecat în clipa în care se numărau bobocii de viață arși în pârjolul incompetenței de la maternitatea Giulești. Ori când bolnavii mureau în fața spitalelor ferecate de lacătele unei reforme nefaste. În schimb, demisionează acum pentru că nu a primit la rectificarea de buget niște nenorociți de bani. Or, în comparație cu starea lui de totală indiferență pe care o afișa când se băteau cuiele în sicriile cu morții reformei, când era clar că ne aflăm, nu în fața unei stări de neghiobie, ci a unei ură, dacă acum într-adevăr banii sunt motivul demisiei acestui sinistru personaj, înseamnă că el are sufletul mai putred decât iadul.

Și este foarte bine că pleacă... Dar asta nu înseamnă că putem să-i iertăm pustiul de durere, că putem lăsa ca părțile lui de vinovăție să fie acoperite de colbul unei îndepărtări subite de răul pe care l-a generat.

Politica cu iz de hazna defundată

Nicolae Balint

Din ce în ce mai uimiți și bulversați – dar cel mai adesea dezgustați – suntem părtași volens-nolens, mai mult sau mai puțin, la circul tragicomic care se desfășoară de mai bine de 20 de ani pe scena politică românească. Un circ ieftin oferit de o clasă politică imatură și incapabilă să înțeleagă care sunt în aceste momente prioritățile reale ale României, dar și pericolele deloc inventate.

Împărțiți în două tabere, dând dovadă de infantilism politic, o mare parte din români pun acum trup și suflet în a se manifesta pro-Băsescu sau pro-USL. Atâta energie consumată aiurea ar merita cu siguranță o cauză mai bună. Atât de o parte cât și de alta se aruncă în luptă acuzații grave, făcându-se un trafic abracadabrant și nepermis de imoral cu informații mai mult sau mai puțin secrete care se scurg (oare cum?) în atât de independența media românească (o glumă bună de adormit Mitzura).

A te situa în afara acestui circ penibil și pueril înseamnă să riști a fi catalogat drept lipsit de civism, de patriotism și de ce nu...vândut unor „cercuri străine”. Altele binențeles, decât cel pro-Băsescu sau pro-USL. Pentru românii neimplicați afectiv și tocmai de aceea raționali, sătui și scârbiți de acest circ perpetuu și puternic iz balcanic de hazna defundată în văzul lumii, acest „spectacol național” oferit de discursurile semi-patetice ale lui Băsescu, Ponta sau Antonescu, ceea ce se întâmplă e tot mai penibil și

dezarmant. Părtași împotriva voinței noastre – așa cum am mai spus – la acest circ național, nu poți să nu te gândești la faptul că în acest moment există cu certitudine două Români. Una strălucitoare, lipsită de griji, cea a oligarhiei postdecembriste născută din nimic, dar care a acces cu nerușinare și infatuare la putere și bogăție – cel mai adesea prin politică – alternând de atunci încoace (aproape) democratic la conducerea țării și o Românie ternă, cenușie, cu perspective deloc îmbucurătoare în timp, adică a noastră, a oamenilor simpli. Cele două lumi – aproape ireconciliabile – se întâlnesc rar și de departe: doar în campaniile electorale debordând de minciuni spuse cu convingere, în băile publice de imagine mustind de SPP-iști, la Te-Deum-uri pioase și ușor prefăcute. De 20 de ani încoace, El ne oferă același spectacol jalnic și imoral. Într-un „joc al istoriei” aproape implacabil și acceptat tacit, manipulatorii dintotdeauna se întâlnesc cu eternii manipulați. Istoria se repetă de veacuri, mereu aceeași, doar actorii și limbajul lor se schimbă sub povara trecerii impasibile a timpului. Ar putea fi un semn de împăcare tardivă între cele două lumi. Pentru manipulatorii din totdeauna nu este însă nimic altceva decât încă un binevenit „exercițiu de imagine”. Pentru eternii manipulați doar o dovadă a respectării regulilor jocului. Un joc perpetuu „de-a râsu-plânsu”... În țara lui Caragiale însă, azi față de ieri, până și râsul e tot mai trist și mai amar.

Prețul unui copil...

lui Gheorghe Curea venea să completeze o mare lipsă a familiei.

În fața mea, părinții înclinau să fie de acord. Mă întrebau mereu pe mine dacă vreau să mă fac copilul lui Gheorghe și al Lenuței. Refuzam întotdeauna categoric și atunci ei mai mult stăruiau: ba că vom avea și noi de atunci înainte doi copii și nu ne vom mai ruga de unul sau de altul să ne împrumute, ba că suntem săraci și nu vom avea niciodată bani să cumpărăm un bou, ba că Gheorghe nu stă departe de casa noastră și voi putea să revin pe acasă ori de câte ori voi vrea și că vom fi tot împreună.

Eu: una și bună, nu și nu! La un moment dat am început să plâng. Nu știu dacă se așteptaseră la așa

întorsătură, dar atunci știu că m-a luat tăticu în brațe, m-a sărutat și mi-a spus: „-Bine, mă, tată, mă, ai fi crezut tu, că te dădeam noi pe un bou? Toți boii și toate vacile din lume să nu-i fi dat și pe tine nu te dădeam! Păi atîta

copil avem și noi și să-l dăm altuia?!”

M-am liniștit, dar multă vreme m-am minunat, amintindu-mi întâmplarea și socotind cât de scump poate fi un copil! Gheorghe și Lenuța au luat mai mulți nepoți de-a lungul timpului cu intenția de a-i înfia, dar nici unul nu a stat mai mult de un an. Se purta urât cu ei, îi umileau și îi jicneau și copiii plecau repede. Din „gândac de colorado” sau „solomâzdră” nu-i scotea. Până la urmă au rămas tot singuri și la bătrânețe părăsiți de toți. Mai târziu, Bebe al lui Bogatu mi-a spus, legat de un caz asemănător: „- Părinte, câinele nu fuge de îmbucături, ci de zburături!”. Avea dreptate!

Al.Stănciulescu Bârda

Eram o mogâldeată de om. Nu mai aveam frați. Mă luau părinții în toate părțile cu ei, fiindcă nu aveam cu cine să mă lase acasă. Învătasem rostul vitelor, aveam grijă de ele în câmp, vreme în care părinții făceau muncile pe la locurile mai apropiate. În sat era o familie fără copii: Gheorghe și Lenuța Curea. De la o vreme stăruiau tot mai insistent de părinții mei să mă dea lor, să mă înfieze.

Promiteau că dau în schimb, nici mai mult, nici mai puțin, un taur. Noi aveam un bou și trăgeam la jug cu Melache al lui Cățel, așa că oferta

Legea educației și interesele etnice revendicate

Maria Cobianu Băcanu

Urmărind, succesele obținute de maghiari în ultimii doi ani, avem, în același timp, imaginea multiplelor cedări pe care le-a acceptat guvernarea Băsescu-Boc, aflată în deficit de quorum și de încredere, pentru a se menține la putere; avem imaginea costurilor excesiv de scumpe, pe care trebuie să le plătească întreg poporul român în viitorii ani.

Mijlocul de a-și realiza interesele etnice revendicate, dar ne-realizate de-a lungul celor două decenii de democrație, sunt ușor de descifrat, pentru cine le știe „stilul” de lucru, având în vedere agilitatea și minuțiozitatea cu care maghiarii speculează tarele guvernărilor români în general, ale actualilor guvernanți, în special. Acela a fost să păstreze la conducere un guvern incapabil, incompetent, ineficient și lipsit de o concepție strategică de dezvoltare durabilă, pe termen lung, pe care să-l poată manevra ușor, ca ei să-și realizeze în tihnă obsesiile autonomiste.

Obiectivul lor de enclavizare a presupus realizarea unor etape succesive, anume, să se voteze Legea educației, ceea ce s-a realizat, ea fiind votată prin asumarea răspunderii ministeriale și promulgată de președintele Traian Băsescu imediat. Acum, guvernării, dirijați de UDMR și cu aportul neprecupețit al președintelui Traian Băsescu, ce joacă rolul de mare jucător, promovează și accelerează, pe toate posturile mass-media, ideea schimbării Constituției, pentru ca, în cadrul ei, să se poată introduce modificarea împărțirii administrativ-teritoriale a țării, în vederea creării propriei Euro-regiuni maghiare; să se renunțe la sintagma de Stat național unitar și la articolul privind limba română, ca limbă unică oficială în Statul Român. În fapt, obiectivul privind limba a fost realizat deja prin Legea educației, în care a fost acceptată predarea, de-acum înainte, în limba maghiară și a singurelor discipline ce erau predate în limba română, Istoria și Geografia.

În acest fel, limba română a fost detronată de pe pedestalul ei, de limbă oficială unică în stat.

Șantajul și amenințarea liderilor români cu ieșirea de la guvernare dacă nu este votată Legea educației a reușit.

Ceea ce se poate spune fără teama de a greși este că primul document care le-a adus cele mai mari satisfacții a fost Legea educației, chintesență a aspirațiilor politice, culturale și educaționale ale liderilor maghiari de toate culorile politice sau orientările ideologice, în fapt, toți fiind adepți ai aceleiași ideologii, pentru a-și atinge țelul final, autonomia teritorială și etnică. Au

mare satisfacție că au dobândit prin lege dreptul de a se folosi, pentru elevii aparținând minorităților, un indice mai mare la stabilirea finanțării de stat, deci, de a primi o cotă mai mare la finanțarea cheltuielilor per / elev față de elevii români. Cum se poate accepta o asemenea sfruntată nedreptate față de copiii români? Ei nu au aceleași nevoi ca cei ai minoritarilor? În ce țară elevii etniei majoritare, ai poporului denominator de stat sunt atât de desconsiderați și umiliți de elevii minoritarilor, ai celor care au găsit loc de casă, de masă, pe acest pământ ospitalier, dar se bucură și de „daruri” în plus, deși participă la genocidul lor? Câștigurile sau reușitele, dobândite prin Legea educației, menționate de înșiși deputații și liderii maghiari, constituie „piatră de hotar” pentru alte noi cerințe pe care le vor avansa în activitatea politică viitoare celor ce vor vrea să guverneze cu sprijinul lor.

Adoptarea legii educației, respectiv, elaborarea legii minorităților, recunosc ei, reglementează convenabil învățământul în limba maternă, coloană de bază a politicii față de minorități. Prin intermediul ei, a fost realizat cel mai important capitol pentru menținerea minorității.

În concepția noastră, legea a introdus inegalitatea de șanse a elevilor români în raport cu cei ai minorităților nu numai din perspectivă financiară, dar și ca pondere pentru a-și păstra statutul juridic școala. „În localitățile mici trebuie păstrate grădinițele și școlile primare, (deci, numai ale lor! n. ns. MCB)) ca să nu dispară comunitatea, (pe când comunitatea de români poate și trebuie să dispară, în mentalul lor de cuceritori). Legea prevede că în diasporă își pot păstra statutul juridic acele școli unde învață elevii aparținând minorității, indiferent de numărul acestora (la români, nu, ca să parcurgă 5-6 km. pe jos!), respec-

tiv clasele de aici pot funcționa și dacă sunt mai puțini copii. S-a mai discutat și despre faptul că acesta este primul act normativ care conține dreptul de înființare a școlilor confesionale, respectiv, faptul că, de cota per capita beneficiază elevii care frecventează școlile de stat, confesionale, private, de la clasa I până la bacalaureat”. „Adoptarea legii educației e o piatră de hotar în lupta pentru drepturi a comunității maghiare din Tran-

silvani. Pentru UDMR și maghiarimea din Transilvania, este una din principalele pietre de hotar în lupta noastră pentru drepturi din ultimele două decenii, deoarece, astfel, s-a putut desăvârși dreptul de folosire a limbii materne minoritare; totodată, legea ne conduce într-o nouă luptă care se duce pentru drepturile colective și pentru drepturile de decizie.

Succesul votării Legii educației a dus la întărirea relațiilor de prietenie dintre Parlamentul României și Parlamentul Ungariei, reflectată în schimbul de vizite reciproce al Robertei Anastase, Președinta Camerei Deputaților în Ungaria și al lui Kover Laszlo, Președintele Parlamentului Ungar, în România. La Conferința de presă, din Ungaria acesta și-a exprimat speranța, „că până în vară și Legea minorităților va fi dezbătută în Parlamentul României”, iar ajuns în Ținutul secuiesc cu câteva zile înainte de sărbătorirea Zilei naționale a Ungariei, 15 Martie, și-a continuat discursul cu privire la susținerea dezideratului autonomiei etnicilor maghiari din România, spunând că, în concepția sa, „autonomia maghiarilor este voința divinității. Este legală, este dreaptă, iar referendumul pentru autonomie este dreptul maghiarilor”, afirmații care au stârnit un val de critici și reproșuri din partea opoziției românești și a unor ziariști.

În consecință, este limpede de înțeles că la nivelul oficialităților de vârf ale Ungariei, Victor Orban și Kover Laszlo, etnicii maghiari din România au puternici susținători ai obținerii autonomiei etnice.

Ce deosebește pe liderii unguri de cei români este faptul că ungurii sunt strâns uniți, consecvenți în susținerea propriei lor agende de lucru, pe când românii se pretează la tot felul de târguie și concesiuni cu ei, sunt lipsiți de demnitate și mândrie națională, ceea ce decepționează pe cei care cred în verticalitate și onestitate. O astfel de neîmplinire și nemulțumire am avut și eu din partea liderilor opoziției USL, (PSD, PNL și PC) care s-au lăsat umiliți de maghiari și s-au dus la al 10-lea Congres al UDMR, cerșind alianța cu ei. Atunci, am trăit cel mai profund sentiment de jignire din partea românilor. Ei s-au dus la congresul lor să le ridice osanale, ca „factori de stabilitate în guvernare”, trecând cu vederea deprinderea lor de a trece, de fiecare dată, în barca celor care dau mai mult și le asigură împlinirea celor mai abjecte proiecte antiromânești.

Majoritatea populației îi percepe, alături de guvernării actuali, ca mari specialiști în genocidul poporului român, prin măsurile luate în asistența noastră medicală, (Cseke Attila), reducând numărul spitalelor, al stațiunilor balneare, compensațiilor la medicamente; în educație, prin reducerea școlilor și prin excluderea predării geografiei și istoriei în limba română; în

cultură, ministrul Kelemen Hunor, ocupat cu campania pentru propria candidatură la președinția UDMR, a uitat total sau nu l-a interesat deloc sărbătorirea lui Constantin Brâncuși, cu ocazia împlinirii a 135 de ani de la nașterea lui. Pentru

ministrul culturii, Brâncuși era prea mare român și prea mondial recunoscut, ca să aibă puterea morală și culturală să pregătească aniversarea lui cu activități culturale pe măsură, la nivel național și internațional. Nu a antrenat nici pe „mult prea patrioții salariați români”, prea bine plătiți de noi toți ai Institutului Cultural Român, condus de Roman Patapievic, la o expoziție cu operele lui, unicat în stil și inovație în arta secolului XX. Culturiștii institutului român au fost foarte dibaci, cu ceva timp în urmă, în a oferi americanilor, la New York, o expoziție cu cele mai rușinoase piese ale „culturii lor de dezaxați și rătăciți” în cultura unui popor mare creator, dar nu de piese cu zvastică și alte mizerii. Tot maghiarii, prin Laszlo Borbely, ministrul mediului și al pădurilor, sunt promotori ai vânzării site-ului Roșia Montana, patrimoniu național și mondial, Companiei canadiene „Roșia Montana, Gold Corporation” (RMGC), în care sunt foarte interesați maghiarii, prin miliardarul George Soros, cu cele mai mari plasamente în aur, în investiții și Cecilia Szentesy, director tehnic al companiei Roșia Montană Gold Corporation, care oferă pe internet varianta în limba maghiară a site-ului.

Ceea ce se recunoaște de înseși cadrele didactice maghiare este faptul că Legea educației a fost votată din constrângere politică. Fără îndoială, că numai din interesul cel mai abject, de a se menține la guvernare o clică de politicieni români incompetenți, lipsiți de pregătire profesională, de cultură istorică și politică, a putut accepta și vota o asemenea lege, care a dus la absurda stare de lucruri menționată mai sus privind „grija” pentru elevii români.

Între salvarea Greciei și abandonarea României

Cezar A. Mihalache

Într-o decizie fără precedent, Grecia, Irlanda și Portugalia au fost puse la adăpost de mai marii Europei de efectele unui posibil tsunami în lanț al datoriilor de țară, fiind practic cea mai amplă operațiune de salvare financiar-economică și bancară derulată vreodată de Uniunea Europeană. Totuși, nu este vorba de o acțiune de caritate inițiată de Germania și Franța, principalii artizani ai operațiunii de „sablare” a datoriilor celor trei țări, ci de apărare a propriilor interese. Bunăstarea și stabilitatea economică. Și, fără îndoială, această acțiune se impunea.

Dar, tocmai de aici se nasc și marile întrebări. Întrebări pe care trebuie ar trebui să și le pună, fără sfială, țările „micii Europe”. Țările de convergență, inclusiv România. Pentru că, este oare această salvare echitabilă față de statele intrate în ultimele valuri de aderare? Este ea corectă de vreme ce, în tratatele de aderare, nu a fost prevăzute, în cazul intrării Uniunii Europene în faliment, tehnici financiar-bancare discriminatorii, de diferențiere între drepturile „vechilor membrii” și suratele mai nou intrate. În fapt, câtă credibilitate mai pot avea deciziile Uniunii în fața noastră? A celei mai încercate națiuni ai organizației din ultimii ani. Căci, după ce a fost jupuită, ca preț cât se poate de clar al aderării, de resursele și posibilitățile financiar-bancare, intrate sub controlul unor țări care, ca preț al felului în care s-au lăfăit, au dus astăzi la această decizie fără precedent, a fost lăsată să se descurce singură în fața crizei. Practic, a fost lăsată să-și torționeze economic și social propriul popor.

Se prea poate

ca Europa, cea cu adevărat „unită”, temându-se să-și vadă propriile națiuni într-o situație deficitară, răvășite de impactul devastator pe care îl puteau avea mișcările sociale, fiindu-i frică de ceea ce putea deveni, nu „marea familie europeană”, ci marele fenomen de „grecizare”, având ca punct terminus colapsul UE, a decis că salvarea Greciei, Irlandei și Portugaliei reprezintă o prioritate. Totuși, nu este vorba de o acțiune de caritate inițiată de Germania și Franța, principalii artizani ai operațiunii de „sablare” a datoriilor celor trei țări, ci de apărare a propriilor interese. Bunăstarea și stabilitatea economică. Și, fără îndoială, această acțiune se impunea.

Într-un fel...

Pentru că, nu putem ignora felul în care, pentru problemele unei țări „de emergentă”, inițiativa de salvare nu au avut timp de summit-uri.

Nici măcar de schimburi de păreri pe holuri... În fapt, realitatea este că am fost lăsați să ne descurcăm singuri, într-o indiferență exprimată cel mai bine de gestul de lehamite al președintelui Franței față de Traian Băsescu.

Astfel, la bună distanță de al doilea război mondial și împingerea României sub cortina de fier, țara noastră a fost abandonată. Or, nu putem să nu ne întrebăm: să ne fie oare aceasta adevărata soarta în UE? Aceea nu de aducere la nivelul minim de bunăstare european, ci de stoarcere a maximului ce se poate obține prin strivirea sub tocul multinaționalelor neocoloniale a unei țări încă bogate? Și nu este vorba de invidie!

Căci, nu am dori cetățenilor greci, irlandezi sau portughezi să treacă prin coșmarul măsurilor impuse nouă în experimentul Boc-Francks.

Deși, ar fi interesat de văzut ce ar

spune UE, după adoptarea acestui plan de salvare a Greciei, Irlandei și Portugaliei, pensionarilor, bugetarilor și mamelor din România? Dar, ca membri „cu drepturi depline” Europa avea niște îndatoriri față de noi, fiind obligată măcar să nu mai permită tratarea României din perspectiva experimentelor financiar-economice și sociale. Este drept, deci acest tratament rezervat României n-are aruncat și mai adânc în sărăcie, Europa a învățat și ea ceva.

Prima regulă pe care guvernării trebuie să o aibă în vedere când iau decizia de aplicare a măsurilor de austeritate: întotdeauna poporul are prioritate.

Nu salvarea bugetelor, nu deficitul de cont, nu tot felul de altfel de criterii care, în cele din urmă, țin doar de o contabilitate rece și searbădă.

Căci, spre deosebire de criteriile de finanțe și indicatorii macroeconomici, națiunea este o ființă vie. Și trebuie să aibă prioritate, asigurându-i continuitatea fără a-i lua din salariul de zi cu zi, din veniturile pensionarilor ori din laptele praf al copiilor ei.

Oricum, nu există nici o garanție că, într-adevăr, Grecia a fost salvată. În schimb, este cât se poate de cert că s-au creat toate premisele necesare insinuării unei crize de încredere între „vechea Europă” și mai noii ei veniți.

P.S.

Deși acțiunea de salvare a Greciei, Irlandei și Portugaliei a avut o dimensiune financiar-bancară astronomică, Europa a evitat să dea presei prea mult rost de dezbateri. Deloc uimitor, după numai câteva zile, subiectul, deși ne aflăm în fața celei mai ample intervenții financiare de la al doilea război mondial încoace, a fost repede trecut în plan secund. Exact ca în cazul Islandei. Să nu se trezească și alții!

Sub semnul actualității lui Eminescu

George Apostoiu

- Cititorilor revistei Națiunea le oferim un articol al genialului și mereu actualului Mihai Eminescu -

„De când lumea nu s-a văzut ca un popor să stea politicește sus și economiceste jos; amândouă ordinele de lucruri stau într-o

autoritățile supreme încât aceste mii de oameni să voteze conform comandei din București; că se vor da 17 milioane pe drumul de fier Cernavodă-Chiustenge (Constanța n.r.), care nu face nici cinci, și că patru milioane din prețul de cumpăratură se va împărți între membrii Adunărilor; că se va constata cumcă o seamă de judecători și de administratori în

mită capetele cele mai de sus ale administrației vând sângele și averea unei generații. Oameni care

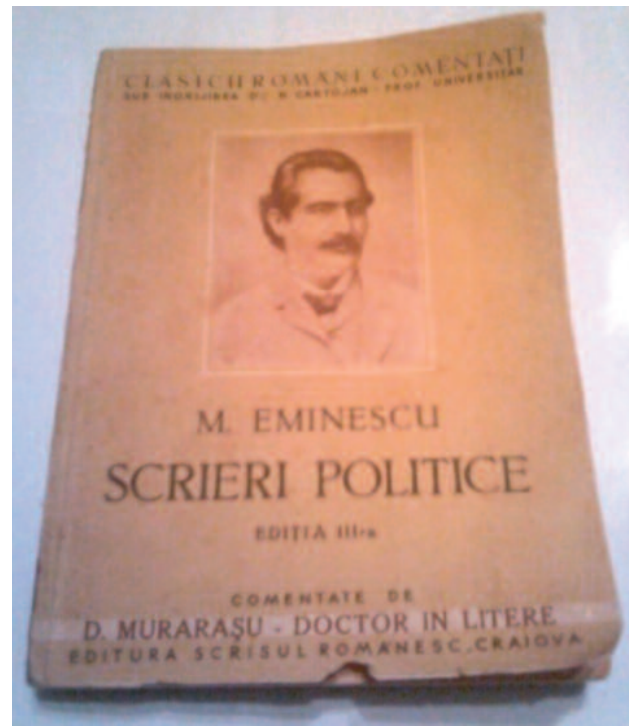
au comis crime grave se plimbă pe strade, ocupă funcțiuni înalte, în loc de a-și petrece viața la puscărie.

Funcțiunile publice sunt, adesea, în mâinile unor oameni stricați, loviți de sentințe judecătorești.

Acei ce compun grosul acestei armate de flibustieri politici sunt bugetofagii, ghesefarii de toată mâna, care, în schimbul foloaselor lor individuale, dau conducătorilor lor o supunere mai mult decât oarbă.

Justiția, subordonată politicii, a devenit o ficțiune. Spre exemplu: un om implicat într-o mare afacere pe cât se poate de scandaloasă, care se denunță. Acest om este menținut în funcție, dirijază însuși cercetările făcute contra sa; partidul ține morțiș a-l reabilita, alegându-l în Senat.

Partidele, la noi, nu sunt partide de principii, ci de interese personale care calcă făgăduielile făcute nației în ajunul alegerilor și trec, totuși, drept reprezentanți ai voinței legale și sincere a țării. Cauza acestei organizări stricte e interesul bănesc, nu comunitatea de idei, organizare egală cu aceea a partidei ilustre Mafia și Camorra, care miroase de departe a puscărie”.

legătură strânsă; civilizația economică e muma celei politice.

Dacă în timpul când ni se promitea domnia virtuții, cineva ar fi prezis ceea ce are să se întâmple peste câțiva ani, desigur ar fi fost declarat proroc mincinos. Să fi zis cineva că cei ce promiteau economii vor spori bugetul cheltuielilor cu 40 la sută; că cei ce combat

funcționarismul vor spori numărul posturilor cu sutele; că cei ce sunt pentru îndependenta alegătorilor vor face pe funcționar să atârne atât de mult de

România sunt tovarăși de câstig ca bandiții de codru. Dacă cineva ar fi prezis toate acestea, ci multe altele s-au întâmplat și se întâmplă zilnic, fără ca opiniunea publică să se mai poată irita măcar.

Nu există alt izvor de avuție decât munca, fie actuală, fie capitalizată, sau strangerea, furtul.

Când vedem milionari făcând avere fără muncă și fără capital nu mai e îndoială că ceea ce au ei a pierdut cineva. Mita e-n stare să pătrundă oriunde în țara aceasta, pentru

Ponta și pontoanele (lui Oprescu)...

Romeo Tarhon

Nu e rău să aflăm și noi, neînregimentării în partidele de azi, de mâine și de...pomină ale României postdecembriste, o țară balcanică parcă trasă, adusă

și mai pe luciul Dâmboviței cea clară, lărgită și betonată de către ne-mai-pomenitul (în ultima vreme, nici de bine, nici de rău), genialul și mult iubitul Ceaușescu, care cu care se ia din parcare...

Luciu pe care, onor luminatul, curatul și, de ceva vreme, tulburatul (de OTV...) Sorin Oprescu, vrea să îl înverzească, montând pontoane cu lalele, zorele, viorele și sorinele(!), un fel de maluri care să prelungească malurile și să-i vânzolească valurile, vânturile și aerele (mediatice), așa cum visează și vizează să toarne pe acoperișurile bloacelor (!) ceaușiste covoare și preșuri de pământ cu flori și iarbă, proiecte cu adevărat istorice de amenajare a unor mici mari suprafețe cu vegetație ridicolă, nearboricolă, în locul hectarelor de parcuri și spații verzi prăduite de către unii, de către alții, fără concursul primarilor, haiducilor, mușchetarilor...

Și, fiindcă, iată, am alunecat precum o gulie portocalie (cum mă colorează unii, alții...) în mîlul promisiunilor opresciene foarte aeriene și neariene(!) într-o temă ecologică pe proiecte fără logică, dar pe sume exorbitante, hai să vorbim mai bine despre cine cu cine mai fuzionează și cine pe cine mai penetrează până fisionează, pornind de la o logică demagogică: lui Victor Ponta (și faunei pesediste) orice fuziune și fisiune îi vine de minune. De pildă, înmugurirea, împănarea(!) și împreunarea Partidului Ecologist Român, verde ca varza roșie, cu Partidul Verde, verde ca lămâia stoarsă (de Remus Cernea care, deși s-a lăudat că a demisionat din PV, după lamentabilul eșec în cotrocidențiale și atentatul de a confisca Partidul Verzilor, anul trecut, și de a-l pune pe tavă barmanilor, făcătorilor de cocktailuri politice, Viorel Hrebenciuc,

Cosmin Gușă, Sorin Roșca Stănescu și alte leguminoase, a fost de fapt rejectat de conducerea formațiunii cu un șut în fund, unde îi place mai mult...).

Reflex mă duce gândul înapoi, la vremurile feseniste răsăritene apuse (!), de la care toate ni se trag, când păreau că nu se adună dar se amestecă MERe cu PERe în CePeUNE, în grădina lui Ion, grădina în care nici verzele nu dorm: luaseră ființă cu mare pompă mișcarea cologistă și partidul ecologist care se certau ca rațele măcăind pentru a se face auzite și răsplătite de către rățoiul Iliescu... La alegerile din '96 s-au separat, chipurile, fiecare în altă baltă, meriștii la verzele roșii, periștii la verzele convenției...După care, jucându-și rolul istoric, s-au dat la fund, expresie care nu are legătură cu autounsul lider al Mișcării Verzilor mai sus pomenit, care, după ce a văzut cât de penibil a fost cu

Partidul Albă-ca-Zapata(!), p r e b o t e z a t în bășcălie de către flașnetă portocalie Sebastian Lăzăroiu, a trebuit să își inventeze, totuși, o formațiune ecologică de echilibrică și mimetică(!) bazându-se pe aceiași naivi nevoiași de pe rețeaua facebook unde cerșește activ donații în contul personal, invocând cu nesimțire că și Obama, în campanie, a primit donații de cinci milioane de dolari pe net... Dar iar mă abat de la tema majoră a minorului, a „cârlanului” Victoraș Ponta: bucuria lui copilărească, de partid, desigur, pentru fuziunea istorică a „forțelor verzi-ecologiste ale Partidului Verde”, care se dă membru crud cu sevă al Verzilor Europeni, deși nu există decât scriptic, cu Partidul Ecologist Român care este foarte eliptic de la patrusopt încoace.

Ceremonia, masa și dansul au avut loc în bloc la țară(!), la Muzeul Satului, unde președintele executiv PV cu nume predestinat florei, comicul MUGUR Mihăescu și președintele executiv al PER, cu nume predestinat faunei, Răzvan Ioan PĂUNescu au semnat mariajul sub privirile păsăretului și

mugurețului din sat, dar și ale ochilor și urechilor trimise de către Victoraș, copilaș mai de oraș, drept organe delegate să asiste la eveniment și să-i dea de știre, pentru ca, la rândul lui, să dea grabnic de știre că s-au cununat robii lui nentu Iliescu, verzii cât de cât demni de luat în cărți, de bună voie și nesiliți de el, de ei, direct, ci...discret și le dorește casă de piatră. Cică se mizează pe cinci la sută la blat, în alegerile ce va să vină și să ne țină...

Motiv pentru care președintele PSD, Victor Ponta s-a ținut de poantă și a transmis un mesaj cu masaj de susținere a fuziunii dintre cei doi sateliți artificiali ai ecologismului, lăudând și udând cu vorbe mieroase cele două ierboase și noua structură gen murătură bună de gură, subliind și boldând (!) poziția acesteia de respingere a proiectului Pătligica Roșie Montană în varianta ofilită: „Unirea forțelor Partidului Ecologist Român și

Partidului Verde mi-a atras atenția ca un gest de normalitate democratică (pricepeți poanta, e democratic să se...aia ăla cu ăla, cine vrea cu cine-o putea...). Doresc să vă felicit pentru acest succes, care este cu atât mai important cu cât este mare nevoie de reprezentare politică și de unitate în această zonă a mesajului verde, ecologist. Faptul că v-ați adaptat la realitatea românească și ați luat decizia de a va reuni în jurul acelorași idei înseamnă șansa de a avea o voce mai răsunătoare decât până acum. Iar societatea noastră are nevoie de astfel de semnale...” pupă Ponta poala popii...

Prigoană, acest nou Bobu de partid

George Stanca

Când făceam baie otevistă cu ideile „domnului Bahmuțan” alias Prigoană, îi admiram IQ-ul. Că-l are. Avea o spontaneitate vivace care ținea ratingul lui DD ore, de noapte!, în șir, ca un călugăr nedus la femei de ani de zile, dus la femei. Ajunsesese persoana nr 1, ca imagine la un moment. Avea o televiziune a lui, „Realitatea”, și monopolul strănerii gunoiului bucureștean. L-am surprins apoi cedând puterii pesediste postul lui inedit, contra nu știu câte licențe locale radio-tv. Nu e prost, am zis iar admirativ. Știe să dea spre a lua. Față cu șantajul jepcarilor adrianăstășiști, mironmitriști și dipiști (dan i popescu, dragă!, cel care a cedat oemveului, numai pe 99 de ani!, rezervele de petrol ale patriei ca pe averea lu tac'su și a mă-sii), ce să faci, să naști un ponta? Pe atunci era liberal; pesedist, doar în afaceri. A inventat apoi o mașină de făcut bani și prin taxarea artiștilor, lăutarilor, toți de mână a doua, a treia, a veleitarilor ratați și-n „Cântarea României”, un post tv de un kitch atât de nesimțit că Maria Tănase, Lătărețu de-ar afla, s-ar sinucide în mormânt: „Etno”. Punct de plecare, „idee de afaceri” și pentru alte kitsch-uri și „ganguri” telemioritice: „Favorit”, „Taraf”. Jaf! A urmat apoi o perioadă din nou sumbră, de un prostu-gustu de imagine și mai mare. Înfiorător, revoltător – dar revoltător pentru cine, pentru duodenele insomniace, clienții DDD, care sunt adevăratul popor român, și chiar sunt – nu-i prost Șoricelul – anume, scandalul la nivel de mahala sordidă, cu propria-i soție, Bahmuțanca; altfel, altă figură incitantă și pitorească a mediei românești. Credeți că i-a cauzat mizeria asta?, de unde, a intrat cu ea, prin ea, în PD-L și a ajuns deputat// apoi s-a supărat// apoi a plecat// apoi s-a împăcat// de când a revenit//se face de...kakao. Ca să-i între-n grații Maimarelui, la rându-i supărat (dacă nu complexat) rău pe tot ce e “scârța-scârța pe hârtie” (vezi dreptul de autor, impozitele, etc), acest coate goale al politichiei mioritice, varianta boculeană, devine din nume renume: Prigoana jurnalismului! Căci el, a încercat să reinventeze Cenzura Presei Scrise. Sau, carecumva, am uitat de intențiile individului? El voia un proiect de lege prin care C.N.Audiovizualul să se amestece și-n media scrisă și online. Măcar, cea mai absurdă cenzură de presă, și cam prima, a fost a lui Napoleon cu al său Fouchè. La noi, Carol II (nu Elena, nu Lupeasca... sa) suspenda ziare-n draci; Antonescu idem, dar pe timp de război; Dej apăra puterea abia răptuită cu tancul; Ceaușescu introdusese cea mai perfidă formă: auto-cenzura; dar acum ce mai e de ascuns, Prigoană ? Poate prigoana unui puteri care pierde tot.? Pardon!, care A și pierdut tot electoratul? Credeți voi că nu vor apărea manifestele pe net, pe closet, prin boschet; pe zidurile ruinelor în care a fost adusă țara? Credeți voi că pupindosistul poet prezidențial, Cărățărescu, șarpele cu clopoței roșii Tismăneanu și resturile, vor sări să apere cauza? Și dacă da, cine-i mai crede? V-au luat banul și Pa! Cine ne pote închide gura să facem, spunem bancuri despre “Prezi și Elena” și să le postăm pe net? Ești nebun dle Prigoană?, ți-o spun cu toată deferența, ți-a răms gunoi pe creier, sau ți s-a scurs saliva-n ghetete de atâta lins în sus? Îmi imaginam orice la mata, om inteligent, onorabil întreprinzător, cu un lexic generos, li-beralist în comportament, miserupist, dar că vei deveni atât de obedient prin odioșenie, încât să fii mai limbist decât tov Emil Bobu, niciodată !

Retina cu spini

de
Dragoș
Anton

